

**TISKOVINA
POŠTNINA
PLAČANA
PRI POŠTI 1119
LJUBLJANA**

VIHARNIK

**Letnik XLV – december 2020, št. 3
ISSN 1318-9484**

Prednovoletni pohod v Osredek, december 2019

Foto: Grega Rihar

Iz vsebine:

**Uvodnik
Člani poročajo o izletih
Gostja planinka
Literarni kotiček
Natečaj za naj-fotografijo
Še pomnite, viharniki**

Vaše prispevke za objavo pričakujemo na naslov: sleitgeb4@gmail.com

Uredila: Simona Leitgeb, v.d. urednice, lektorirala: Ema Miklavič
Uredniški odbor: Viktorija Grašič Bole, Aleksandra Igljič Šef

UVODNIK

Drage članice in člani PD Viharnik in vsi, ki berete glasilo,

približujemo se koncu leta, ki bi ga večina najraje pozabila. Tudi za naše društvo to leto ni bilo dobro. Zaradi preprečevanja širjenja epidemije smo tudi mi morali prilagoditi naše delo, zato smo morali najprej v spomladanskem, potem pa še v jesenjskem času, začasno prekiniti z izvajanjem izletov. Upam pa, da ste kljub trudu za preprečevanje epidemije uspeli opraviti lepe izlete, sami ali v krogu svojih najdražjih. Morda pa smo zaradi ukrepov lahko bolje spoznali svojo bližnjo okolico. Upam, da se bomo kmalu spet lahko začeli družiti in hoditi v hribe po celi državi.

Upam, da ta prekinitev izvajanja izletov ne bo vplivala na odmik članov od društva. V letu 2020 je naš UO želel dobiti od članov informacije o tem, kakšno društvo si želijo, vendar je bil odziv zelo majhen. Še manjši je bil odziv na natečaj za naj-fotografijo. Ravno tako ni ljudi, ki bi pisali prispevke za glasilo. V UO smo se že spraševali, ali delamo kaj narobe.

V letu 2021 pa želim vsem, da nam bo virus čimprej nehal krojiti življenje in da bomo spet lahko normalno hodili v hribe in v naravo. UO želi, da je članstvo čim bolj povezano z vodstvom društva, zato so zaželeni in dobrodošle vse pripombe, mnenja ali ideje, ki jih lahko sporočite kateremukoli članu UO. Program izletov za leto 2021 je že pripravljen in upam, da bo v njem vsak našel čim več zanimivih izletov zase, obenem pa si vodstvo in vodniki želimo čim boljše povezanost članstva in PD.

Vsem želim srečno, uspešno in zdravo leto 2021!

Grega Rihar
Predsednik upravnega odbora

Drage planinke in planinci viharniki,

pred vami je zadnja številka glasila Viharnik v tiskani in morda tudi v elektronski obliki. Žal so se časi močno spremenili in pripravljenost udeležencev izletov, da bi zapisali svoja doživetja in vtise z izletov in jih podelili z ostalimi tako kot nekoč se je zmanjšala v taki meri, da je postalo tako rekoč nemogoče zagotavljati dovolj prispevkov za glasilo, pa četudi izide le dvakrat na leto. Že prejšnje urednice in uredniki glasila so morali krepko spodbujati k pisanju, v današnjih časih, ko je življenje postalo (pre)hitro in je facebook s svojo slikovno podobo v veliki meri nadomestil pisano besedo, pa se je število morebitnih piscev še zmanjšalo. Pomanjkanje prispevkov se je zadnje leto še zaostriло zaradi velikega izpada izletov kot posledice protikoronskih ukrepov, kar zdaj skupaj traja že kar šest mesecev. Zato je Upravni odbor sklenil, da se v prihodnje prispevki s fotografijami, kolikor jih bo, sproti objavljajo na spletni strani društva (<https://www.pd-viharnik.si/>), če pa bi se nekoč časi spremenili in bi udeleženci izletov spet zagotavljali prispevke, pa bi se glasilo lahko spet obudilo. Na spletni strani društva bodo objavljene tudi vse druge informacije kot so Poročilo o delu upravnega odbora, Poročilo o vsakoletnem občnem zboru in sprejetih sklepih, Program dela in finančni načrt za tekoče leto, Poročilo o delu Planinskega društva Viharnik, prejemniki priznanj in vse ostalo v zvezi z delovanjem društva. Izleti s kratkim opisom in fotografijami pa bodo še naprej redno objavljeni na facebooku društva, tako da boste člani sproti obveščeni o vsem, kar se dogaja, tako kot doslej.

Kot jezikoslovka sem predana pisani besedi, ki v mojem vrednostnem sistemu še vedno presega moč podobe, vendar je vedno več ljudi, ki imajo raje krajše slikovne informacije z nekaj spremnimi stavki. Temu dejstvu se ni moč izogniti in ga je treba sprejeti. Zahvaljujem se vsem, ki ste priskočili na pomoč in s svojimi prispevki omogočili, da izide še ta decembrska številka glasila, kljub temu, da je bila letos izvedba izletov tako zelo okrnjena. Upam, da se bodo časi vendarle zjasnili in da bomo čim prej lahko nadaljevali z izleti, kot so predstavljeni v Programu izletov za leto 2021.

Želim vam lepe praznike in vse dobro v prihajajočem letu!

Simona Leitgeb, v.d. urednice

PRISPEVKI NAŠIH ČLANOV O OPRAVLJENIH POHODIH IN IZLETIH

PLANINE POD STOLOM, 4. 7. 2020

Vreme obrača, korona obrne. V soboto, 4. julija 2020, naj bi po programu po desetletju ponovili izlet na Poludnik v Karnijskih Alpah, nezahteven vrh, skoraj dvatisočak, ki "nudi obilo planinskih užitek". A ponovno zaostrena epidemiološka slika letošnje zdravstvene grožnje je vodnika prisilila, da je spremenil cilj in se usmeril na že prej načrtovan, a neuresničen izlet na planine pod Stolom.

Dan je bil idealen. Vročina je po ohladitvi z dežjem čez noč popustila, jutro je bilo kot umito. Kristalno čist zrak nam je že med vožnjo približal pobočja in vrhove Kamniških Alp, tam na severu je kraljeval ožarjeni Triglav s svojimi sosedi. Kratek, obvezen postanek za jutranje kavopivce, in že smo zavili proti Žirovnici in v dolino Završnice na dolgo, počasi se vzpenjajočo cesto ob istoimenskem potoku. Kombi s sedemnajstimi planinci je zmožgel vzpon do prve samotne, najbrž opuščene planine, pod katero se Završnica že razcepi v številne majhne rokave. Izstopili smo in pot nadaljevali peš še kak kilometer do izhodišča, do neobstoječe Tinčkove koč, ki sem jo že pred leti zaman iskala in bila prepričana, da je to ena od treh počitniških hišic v zatrepu.

Marin čevelj se popravi

Za prvi zastoj je poskrbel Marin čevelj. Odstopljeni podplat ji je mojstrsko in umetelno s srebrnim lepilnim trakom (uporabljajo ga menda tudi kriminalci) pritrtil edini pohodnik v naši družini. Občudovali smo izdelek - lahko bi bil izum nove vrhunske mode! Pa še zdržal je vso pot!

Kar takoj smo zavili v gozd na mehko stezico, prečkali nekaj podrtih mogočnih smrek in se v prijetnem in rahlem vzponu bližali Zabraški planini. Pot je sprehajalna, tako da smo ženske neutrudno klepetale. Ura in pol hoda je minila neopazno. Kar naenkrat smo se znašli na cvetočih travnikih. Dih nam je jemal razgled na venec Julijcev z bližnjimi bohinjskimi vršaci, pa na Krn, Mangart in v daljavi na vrhove Dolomitov. V dolini tik pod nami se je bleščalo spokojno Blejsko jezero in so se belili gručasti zaselki (Poljšica, Gorje, Podhom, Zasip, ...) tja do Blejske Dobrave. Očarani smo shranjevali poglede v svoje pametne telefone, le Borut, vztrajen pričevalec naših pohodov, v klasičen fotoaparati.

Planinska živalska skupnost je res pisana: govedi vseh vrst in starosti, gospodovalni biki, ki so se zoperstavljali našim radovednicam, zvončkljajoče krave in kravice, ljubki telički, ki iščejo mamino bližino in hrano, pa konji vseh barv in velikosti – vsi na kupu. Pastirja ne potrebujejo, saj ga nadomešča planšarski border, ki je pokazal svoje veščine, ko je samotarskega konja s prihuljeno držo prisilil, da se je pridružil drugim živalim.

Na paši

Zadovoljni viharniki

Planina nudi poleg sedežnega udobja tudi čaj in kavo, hrane pač ne. Kako je s prenočišči, ne vem, kar nekaj pohodnic pa je izrazilo željo, da bi ostale v tej lepoti. Praznili smo nahrbtnike, vztrajno buljili v telefone in pritiskali na tipkovnice. Zasvojila nas je tehnologija. Pa se posmihamo nedružabnim mlajšim generacijam! Kar podobni smo jim!

Naš cilj je bil Valvazorjev dom, še prej pa smo obšli Žirovsko planino. Ob poti, predno nas je spet zagrnil gozd, so nas spremljale poljane cvetja. V pravo njivo ivanjščic so polegle planinke, ki jim klopi še na misel ne pridejo.

Viharnice med rožicami

Gasilska na vrhu

Valvazorjev dom je bil poln avtomobilov in ljudi, a smo še našli prostor. Okrepčali smo se in se spet družili po starem. Zgovorni za mizami smo obujali spomine in se šalili.

Spust v dolino je bil kar strm po že preveč uhojeni poti, polni korenin. Popoldanska ura z žgočim soncem nas je utrudila. Ohladili smo se ob jezeru ali namočili noge v njem in se zadovoljni odpeljali proti domu.

Osvežitev ob jezeru

Gibanje in hoja sproščata v telesu hormone sreče in odganjata depresijo, kot ugotavlja medicinska znanost. Zato me vsak, še tako naporen izlet, napolni z dobro voljo in počutjem.

Darja Jurjec

Foto: Borut Vukovič

VRTAŠKO SLEME (2077 m), 10. 10. 2020

Vrtaško Sleme je 2077 m visok čudovit razglednik visoko nad Mojstrano in nad Vrtaško planino s prelepimi razgledi.

Ali se prijaviti na pohod na Vrtaško sleme ali ne, je bila zame kar dilema. Na tem vrhu sem bila pred več leti, ko je bilo za mano morda le dve leti pohodništva. Takrat mi je bila večina poti tako zelo strme, da sem sklenila "nikoli več". A je že tako, da se zarečenega kruha največ poje, in odločila sem se, da grem pogledat, če je dandanašnji pot na Vrtaško sleme še bolj strma in še daljša.

Pohodniki, devet Viharnikov, smo se v soboto, 10. 10. 2020, že ob šesti uri zjutraj zbrali na parkirišču Tivoli. S tremi avti (da se v teh korona časih ne bomo preveč skupaj tiščali) smo se odpeljali proti Gorenjski do izvoza Jesenice. Ker je bila na Jesenicah še skoraj tema, smo zavili na bencinsko črpalko in si privoščili kavico in morda še rogljiček. Hitro se je dokončno zdanilo in zapeljali smo skozi lepo vas Mojstrana in parkirali na koncu vasi na parkirišču za Sleme. Oprtali smo si nahrbtnike, vzeli v roke palice in pod taktirko Grege Riharja zakoračili na gozdno pot.

V strmino proti Vrtaški planini

Mojstrana, Dovje, Karavanke in skrajno desno Stol

Že po nekaj metrih se je pričela kar konkretna strmina, ki je nekako po pol ure malce popustila in nam dovolila za par minut malo sproščeno zadihati. A kaj hitro se je pot ponovno strmo vzpela in ponovno smo pričeli gristi kolena. Nekje na sredi poti do Vrtaške planine se je gozd odprl in pred nami v dolini je bila Mojstrana in malo višje vas Dovje, od koder je Jakob Aljaž občudoval Triglav, v daljavi pa je jutranje sonce še malo sramežljivo izza oblakov božalo Karavanke in Stol. Privoščili smo si pet minut uživanja v razgledu in se ponovno podali v strmino, ki je popustila šele nekaj minut pred Vrtaško planino. Na Vrtaški planini smo imeli 15 minutni počitek, uživali smo ob že jesenjsko obarvanem drevju, opazovali smo pastirje, ki so zbirali čredo razkropljenih ovac, da jih pred nedeljskim sneženjem odpeljejo v dolino.

Darja od blizu opazuje ovce na Vrtaški planini

Vrtaška planina in pastirska bajta

Jesen na Vrtaški planini

Pastir zbira čredo, da jo pred nedeljskim snegom spravo na varno

Od Vrtaške planine nas je pot vodila še skozi gozd, vendar je bila malček bolj prijazna za naša kolena in pljuča. Postopoma se je začel gozd redčiti in kmalu smo prišli do travnate planote Njivice, kjer je veliko napajališče za živino. Tu smo občudovali že v rahlo zlato obleko odete macesne. Desno od planote je Vrtaški vrh, mi pa smo se obrnili levo proti Slemenu. Vremena so se nam čedalje bolj jasnila, skoraj ni bilo več oblakov. Pot se je za krajši čas med ruševjem spet strmo vzpela in nas kmalu pripeljala do sedla. O, kako lepi razgledi so se nam tu odprli, nekaj sto metrov po grebenu je bil pred nami naš cilj, na desni strani kraljestvo Triglava, nad Vrtaškim vrhom pa na dosegu roke Kukova špica, levo Karavanke in v daljavi Dobrač. Premagali smo še nekaj metrov po grebenu do našega cilja. Dosegli smo še en cilj, ki smo si ga zadali, in radostili smo se ob našem uspehu in uživali v pogledih na to mogočno stvarstvo gora.

Gasilska slika po priporočilih NIJZ na Njivicah

Cilj, Vrtaško sleme, je še visoko nad nami

Napajališče na planoti Njivice

Proti sedlu

Lepotec

Cilj je tik pred nami

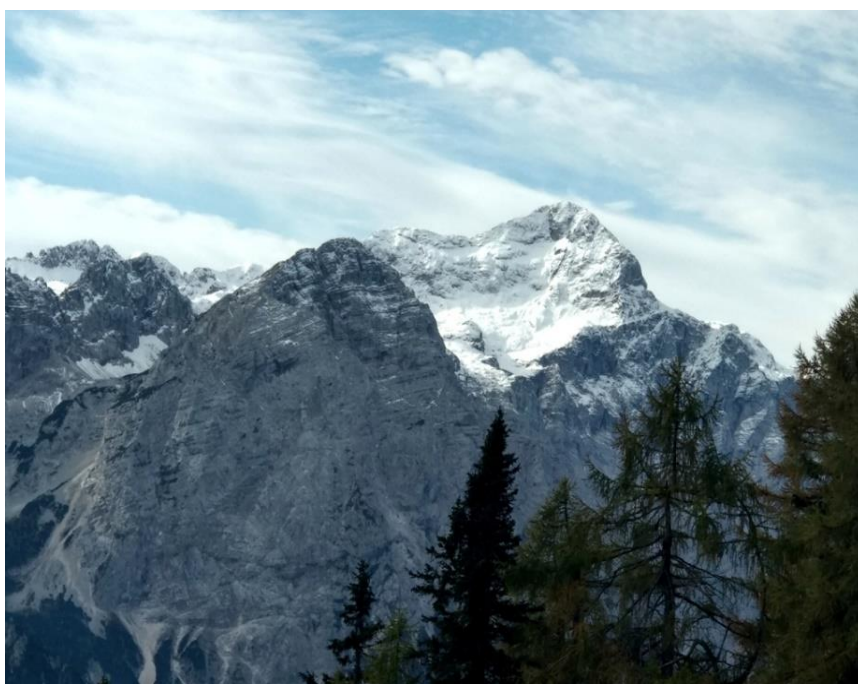
Vrtaško sleme, vrh

Radost in fotoshooting na cilju

Kukova špica skoraj na dosegu roke

Kraljestvo Triglava

Na vrhu smo kljub sončnemu vremenu čutili moč mrzlega vetra, zato smo se kmalu po obvezni gasilski fotografiji odpravili malo nižje, v zavetrje, na zelo zasluženo malico in potem po isti poti nazaj v dolino. Na Vrtaški planini smo se ponovno ustavili, ovce so pastirji že uspešno spravili s planine. Vendar pa na planini nismo bili sami, čisto od blizu smo lahko opazovali skakljanje tričlanske srnje družinice. Prav lepo so nam pozirali.

Srnica nas opazuje

Ker pa je oktobra dan že kratek, za nami pa je bila že skoraj 6 urna hoja, ni bilo druge kot da vzamemo pot pod noge in premagamo še dobro uro in pol hoje v dolino. Sicer so naša že malo utrujena kolena ob močni strmini nekaj protestirala, a se nismo dali.

V vasi Mojstrana smo zavili še na eno pijačko, ker smo bili dehidrirani, prav prijetno poklepetali in se nasmejali, potem pa hajd nazaj v Ljubljano.

V lepem jesenjskem vremenu smo preživeli čudovit dan, premagali dobrih 1500 m višinske razlike in hodili skoraj osem ur. Mislim, da smo bili vsi kar malo ponosni na naš dosežek. Mi to zmoremo, ker imamo radi gibanje, naravo, se radi družimo in ljubimo gore.

P.S.: avtorica tega besedila je ugotovila, da strmina na Vrtaško sleme ni nič bolj strma in daljša kot je bila pred približno sedmimi leti. ☺

Ana Pratneker

Foto: Ana Pratneker in Grega Rihar

*SVET GORA JE KAKOR ZRCALO, KI VSAKEMU KAŽE LASTNO
REVŠČINO ALI BOGASTVO. (DR. HENRIK TUMA)*

KUŽELJSKA STENA (824 m), 27. 6. 2020

V soboto, 27. 6. 2020, smo se z dvema avtomobiloma odpeljali na viharški sobotni pohod – pet planink in vodnik Štefan. Pohodna družina se je povečala pred vzponom na Kuželjsko steno, pridružili so se nam še štirje planinci in lokalni vodnik Jože Poje.

Pot je krožna in nas je vodila mimo mnogih naravnih znamenitosti. Pot smo pričeli pri Fari, nadaljevali skozi vasi Potok in Jakšiče ter mimo Planine do planote Stružnica. Spustili smo se mimo vasice Rake v dolino proti Lazom in nazaj do našega izhodišča, Fare.

Gozdni rezervat Kuželjska stena prekriva rob prepadne razgledne stene v kanjonu reke Kolpe. Kuželjska stena je lepa razgledna točka. Ime je dobila po kraju Kuželj, ki leži pod njo. Vas Kuželj pa je dobila ime po kožarju, ki je kupoval kože in jih prodajal, koži pa v teh krajih pravijo kuža. Kuželjska stena je bila nekdanja naša ura, je povedal vodnik Joško. Po senci, ki je padala nanjo, so natančno vedeli, koliko je ura.

Kočevska planinska pot

Markacija za Kuželjsko okno

Posebna znamenitost stene je Kuželjsko okno, cca 7 metrov velika odprtina v steni, okno, ki ga prekriva prelep naravni most. Mimo okna vodita Kočevska planinska transverzala in Kostelska planinska pot. 874 metrov visoka stena predstavlja geomorfološko naravno dediščino z rastišči in habitati redkih in ogroženih ter zavarovanih rastlinskih in živalskih vrst.

Kuželjsko okno

Z zanimanjem smo si ogledovali mokovec, jerebiko, črni gaber. Jožko nam je povedal, da je mokovec napovedovalec vremena. Ko z doline zapiha veter in se mokovcu dvigne listje, prihaja slabo vreme. Mokovec ni samo napovedovalec vremena, ampak so iz mokovca včasih delali tudi nadomestek kave. Skratka, veliko je napotkov, ki nam jih sporoča narava, če jo znamo gledati.

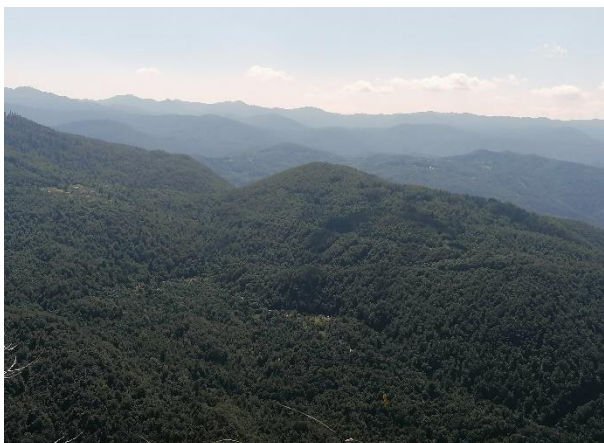
Naš lokalni vodnik Jožko

Malica pri Kuželjskem oknu

Na vrhu Kuželjske stene

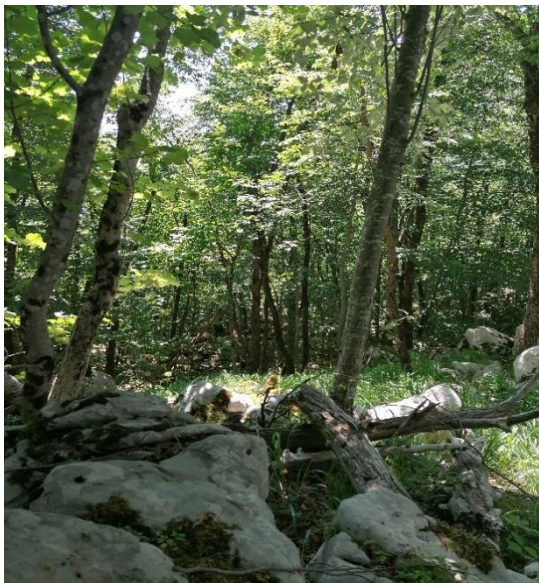
Razgled na dolino reke Kolpe

Kuželjsko steno, kjer je krasen razgled na dolino reke Kolpe in Gorski Kotar, smo hitro osvojili in z avtomobilji smo se odpeljali proti vzponu na Loško steno. Na poti do Loške stene smo se ustavili še pri Štefanovi znanki-planinski vodnici Vidi, ki pa je ni bilo doma. Nas je pa njen mož gostoljubno postregel. Po poti smo se ob cesti ustavili še v vasi Borovec, v domači gostilni, kjer so stregli ravnokar pečenega jagenjčka.

Loška stena: mapio.net

Jožko nas je popeljal še na Loško steno. To je stena, na katero prideš tako, da se spuščáš navzdol po kamniti poti. Tod so doma modراسi in tudi mi smo ga videli. Brez panike, hitro se je umaknil, nismo ga utegnili niti fotografirati.

Kamen, povsod kamen...

Skale so zadržale padajoče drevo

Med spustom do Loške stene smo videli še eno posebnost, in sicer roj mravelj s krili, ki se je pripravljaj na svatbeni plet.

Mravlje se pripravljajo na svatbeni plet

Tudi z Loške stene so čudoviti pogledi proti dolini Kolpe, okoliškem hribovju in Gorskem Kotarju.

Na vrhu Loške stene

Vodnika z mlado pohodnico Mijo

Da se je dan res čudovito zaključil, je poskrbel vodnik Jože, ki nas je povabil na piknik na svojo domačijo v vas Padovo. Najprej slastne, ohlajene domače češnje, ravnokar nabran domač krompir in seveda obilica mesa, v kaminu pečena vratovina, piščančja nabodala, čevapčiči in po želji tudi postrvi, ki sta jih priskrbeli Metka in Zinka.

Jožkova vas Padovo

Kulinarični užitki pri Jožkotu

Hvala Jožku, Štefanu, Metki, Zinki in vsem, ki ste skrbeli za dobro voljo!

Viktorija Grašič Bole

Foto: Viktorija Grašič Bole

KLEPET Z MILKO PLEZALKO

Milko Zupan vsi dobro poznamo kot kleno viharico in kot članico upravnega odbora, ki že leta skrbno vodi finance društva. Manj znani so nam njeni plezalni podvigi. Ko smo se letošnjega septembra z Gregorjem vzpenjali na Nemške glave, sva klepetali o poletnih turah – avanturah. Milka mi je navdušeno povedala, da je preživela štiri čudovite dni v avstrijskih gorah (Dachstein) in preplezala štiri spektakularne ferate z oceno C/D (najvišja ocena je F): ferato Kitz - Klettersteig, ferato Donnerkogel, ferato Drachenwand in ferato Gams . Ferate, ki ponujajo skobe, stope, previse, most na jeklenicah, takšne in drugačne lestve, plezanje s trenjem po skali. To so ferate polne izzivov, dih jemajočih vzponov in seveda dih jemajočih pogledov navzgor in navzol, sem in tja tudi med nihanjem. Milka se je prijavila na "feratanje" manjše in mlajše skupine plezalcev/plezalk. Zaupala mi je, da se je morala zelo potruditi, da je vodjo feratanja prepričala, da je glede na svoja leta primerna in sposobna doživeti in preživeti napore visokogorja in feratanja. In po štirih dnevih feratanja je vodja skupine objavil na svojem FB: "Milka je Gospa (z VELIKIM G)!!! Lahko je vzor marsikomu, ki je 10 ali 15 let mlajši od nje. Milka je športnica in je DOKAZ, da se vse da, ČE se hoče in ČE se ne išče izgovorov". Ja, energija je mladost in Milka ima res veliko energije.

Vzpon na Nemške glave je bil prekratek, da bi zadovoljila mojo prirojeno vedoželjnost. Z Milko sva nadaljevali najin pogovor neko novembrsko nedeljo, v času Covid omejitev in pravil, skozi masko, a v viharničnem duhu po brezpotjih Šišenskega hriba. Bil je to prijeten, navdušujoč pogovor – klepet o gorah in morju, plezanju in peki sladice in pečenek, teku in plavanju, željah in načrtih, in tudi o Viharniku, najini skupni bazi.

Kdaj si se navdušila nad plezanjem/feratanjem?

Bil je 8. marec leta 2009, ko je PD Viharnik – Bine Mlač organiziral tečaj plezanja v dolini reke Glinščice. Tam je čez nizko steno na robu doline speljana ferata, ki omogoča učenje hoje po zavarovanih poteh in tudi več možnosti za umik, če bi bilo pretežko ali neprijetno. A meni je bilo takoj všeč, plezanje me je osvojilo, začele so se sanje o feratanju.

Kot praviš so se sanje o plezanju začele v Glinščici in potem so sledili plezalni podvigi, ko si pogumno in odločno sledila svojim sanjam. Kako?

Po začetnem tečaju plezanja sem si kupila potrebno opremo in začela nabirati izkušnje pod vodstvom naših izkušenih vodnikov (Grega, Štefan, Bine). Najprej smo plezali po lažjih feratah, kasneje na vedno zahtevnejših. V našem društvu sčasoma ni bilo velikega zanimanja za plezanje. Ker pa je moja želja po plezanju ostala, sem si poiskala v okviru drugih društev organizirane plezalne skupine. Niso me razočarale, doživela sem veliko plezalnih užitkov, tako po Sloveniji kot po Avstriji.

Plezarija zahteva močne, voljne noge in roke, vzdržljivost, bi rekla, da sem in tja tudi nekaj premagovanja strahu, osredotočenost na vsak korak. Kako ostajaš v formi?

Z vsako preplezano ferato si naberem več izkušenj, kondicije. Veliko mi pomaga pri kondiciji moje športno udejstvovanje, saj se precej aktivno ukvarjam s tekom, igram tenis, kolesarim, strah pa premagujem s pohodi v visokogorje. Vsaka ferata mi je nek nov izziv, novo doživetje. Za vsako plezanje se pripravim, si ogledam zahtevnost in načrt ferate. Skupaj z vodniki pregledamo pravilnost nastavitve plezalnih pasov ter varovalnih kompletov, vedno znova pa osvežimo znanje o pravilnem vpenjanju in varovanju.

Kako si se počutila na tisti spektakularni lestvi vrtoglavih in globokih pogledov na ferati Donnerkogel?

Ferata Donnerkogel – vznemirljiva, viseča diagonalna lestev, ki povezuje dva vrhova visoko nad dolino, in pogumna, drzna Milka, nad oblaki ☺

Že v otroštvu sem zelo rada plezala po lestvah na senike (delo na kmetiji), pa na drevesa, kjer sem obirala češnje, jabolka, hruške, slive... Ni me bilo strah, saj so me tudi starši prepustili lastni iznajdljivosti in mi niso nikoli ničesar prepovedovali. S tem so me naučili odgovornosti in samostojnosti.

Letošnje poletje se mi je ponovno ponudila priložnost za feratanje, tokrat v Avstriji na Solnograškem. Vse preplezane ferate so speljane na izredno atraktivnih lokacijah. Če ne plezaš, lahko občuduješ ferate in plezalce na njih s številnih pohodnih poti, ki potekajo v bližini. Ferata Donnerkogel je res imponantna, že pri vstopu je velika gneča. Vmes se pleza po 40 m dolgi diagonalni viseči lestvi z naklonom 45 stopinj, ki je napeta visoko nad sotesko med dvema vrhovoma. Je samo za tiste, ki nimajo strahu pred višino. Če pa imaš probleme z vrtoglavo in višino, lahko greš mimo lestve in se ponovno priključiš na ferato za lestvijo. Z lestve so čudoviti razgledi na okoliške vrhove, doline, jezero... Seveda moraš plezati zelo previdno, saj prihaja na lestvi do vibracij, posebej, če je na njej več plezalcev.

Na kateri feratarski podvig si najbolj ponosna?

Lahko bi rekla, da so mi letošnji feratarski podvigi najbolj pri srcu, saj so mi pri mojih letih in upokojenskemu stažu dali novo energijo in zagon. Najljubša mi je prav gotovo ferata Intersport, ki je speljana na vrh "Donnerkogel" (2055 m). Zanimiva je tudi ferata Drachenwand (Zmajeva stena) z nepalskim mostom in prelepim pogledom na jezero Mondsee. Pri tej ferati je tudi izstop zelo zahteven, strm, spolzek, s številnimi lojtrcami.

Nepalski most na ferati Drachenwand (Zmajeva stena) – nekaj nihanja s pogledom na svet, življenje spodaj ☺

Zadnji dan potepanja po Avstriji pa eden lažjih vzponov, to je ferata Gams. Z gondolo smo se pripeljali na 2100 m, nato pa vstopili v ferato Gams. Vseskozi se odpira prečudovit pogled na jezero Hallstätter See, pa tudi na okoliške ledenike.

Ferata Gams, veselje na vrhu

V moji kratki plezalski karieri se je nabralo kar veliko preplezanih ferat, vsaka je bila nekaj posebnega. Tudi kakšna nezgoda se je pripetila. Pod Mojstrovko nam je verjetno kakšen gams sprožil plaz kamenja. Bilo je strašljivo, ko so, na srečo bolj kamenčki, udarjali ob čelado. Vsi v strahu smo, stisnjeni ob skalo čakali, kdaj bo konec. Včasih so se pojavili kakšni žulji na rokah, ker nisem imela ustreznih rokavic, pa tudi modrice na nogah in rokah ob bližnjem "srečanju" s skalo.

Ferata v Mojstrani

*Priprave na zahtevnejše ferate
(Ferata v Bavšici) – kratek postanek za pozdrave
in vzpodbudo tistim, ki so spodaj*

Ferata Fallbach v Avstriji

V ferati Hvadnik (Gozd Martuljek) Milka ima novo modro čelado, stara bela čelada se je odkotalila po Gradiški turi ☺

Kaj svetuješ vsem, ki bi želeli okusiti slast plezanja?

Svetujem jim, da se udeležijo kakšnega tečaja. To je tudi osnova za zahtevne pohode v visokogorje, kjer so poti zavarovane z jeklenicami. V Sloveniji je v zadnjih letih narejenih kar nekaj novih ferat, zato je za vse, ki bi želeli plezati, vedno več možnosti.

In tvoji naslednji podvigi?

Zelo si želim v Dolomite, saj tam še nisem plezala. Čaka me tudi nekaj zanimivih ferat v Sloveniji, imam pa tudi že načrte za Avstrijo v prihodnjem letu.

Milka, hvala za navdihujoč pogovor, v meni si prebudila željo, da spoznam čare kakšne "feratice", morda se želja prenese dalje na Štefana in Grega in organizirata plezalni vrtec v Glinščici.☺

Z Milko je klepetala Darja Pintarič

Foto: Milka Zupan

NOBENEGA VRHA NE OSVOJIMO Z NOGAMI, MARVEČ Z GLAVO IN S SRCEM. (KADMUS)

GOZDNIK IN KOTEČNIK (1092 m in 772 m), 12. 9. 2020

V soboto, 12. 9. 2020, smo se pohodniki (10) našega PD odpravili na štajerski konec, točneje na Gozdnik in Kotečnik v Posavsko gorovje. Obetala se je še ena lepa in topla septembrska sobota in vsi veseli smo se ob 7. uri izpred Tivolija posedli v dva avtomobila in se odpeljali proti Žalcu.

Z avtoceste smo zavili proti našemu vrhu, tam pa skozi lepe vasi Migojnec in Zabukovice, kjer smo pustili avtomobila in se po poti mimo lovske kočice zagrizli v hrib. Po stezi, ki ni bila ravno dobro očiščena robidovja in trnja, pa tudi markacije niso bile dobro vidne, smo se začeli vzpenjati proti bivaku na vrhu 1092 m visokega Gozdnika. Po senci, mimo še vedno zelenih bukev, smo prisopihali do bivaka "Florjanova soba". Razgleda ni bilo prav veliko, vendar smo kljub temu lahko videli vasi pod seboj. Po odmoru in malici smo se spustili proti sedlu in naprej v dolino.

Lepa ravna pot za prebujanje in ogrevanje ...

Hodimo že celo uro in še ena ura do Gozdnika

Bivak na Gozdniku, prvi vrh je osvojen

Na sedlu smo se ustavili in občudovali prekrasen pogled na celjsko kotlino, pohorsko pogorje in šoštanjsko dolino. Tukaj smo tudi srečali zelo prijazne domačinke pri njihovem vikendu. Mama Marija in hči Petra ter vnukinja Kaja so ravno barvale hišico in beseda je dala besedo. Ker na tem koncu ne smeš kar mimo, sta nas Marija in Petra ustavili in kmalu so se na mizi pojavile tekoče osvežitve. Malo je manjkalo, pa bi nam še kavico skuhal. Seveda za to prijaznost nista želeli ničesar, kljub temu pa smo jima dali majhen prispevek. Z obljubo našega Štefana, da se še kdaj srečamo, smo se odpravili proti naslednjemu cilju – Kotečniku (772m), ki smo ga lahko že prej občudovali. Ni tako visok kot Gozdnik, pa se je bilo kljub temu treba spustiti do doline in se zopet povzpeti navzgor.

Veselo v strmino

Prijazna, nasmejana markacija na poti za lažji korak

Kotečnik, tudi drugi vrh je osvojen

Počasi smo se skozi travnike in gozd spustili do zaselka Osojnik. Ves čas naše poti po ravnini so nas pozdravljala bogato obložena sadna drevesa jabolk in hrušk. To, kar je ležalo pod njimi, smo pobirali in okušali.

Pa smo zopet stopili na dobro uhojeno stezo proti vrhu. Na obeh straneh steze so se razprostirale zaplate vresja in nas spremljale prav do vrha. Super je bilo, ker smo ves čas hodili po senci, saj je sonce kljub septembru močno pripekalo. Vseskozi nas je spremljalo mukanje krav v dolini, kjer so mulile še zadnjo travo pred mrazom. Slišalo se je tudi žaganje drv, ki so jih kmetje pripravljali za zimo.

Skratka, pravo planinsko vzdušje.

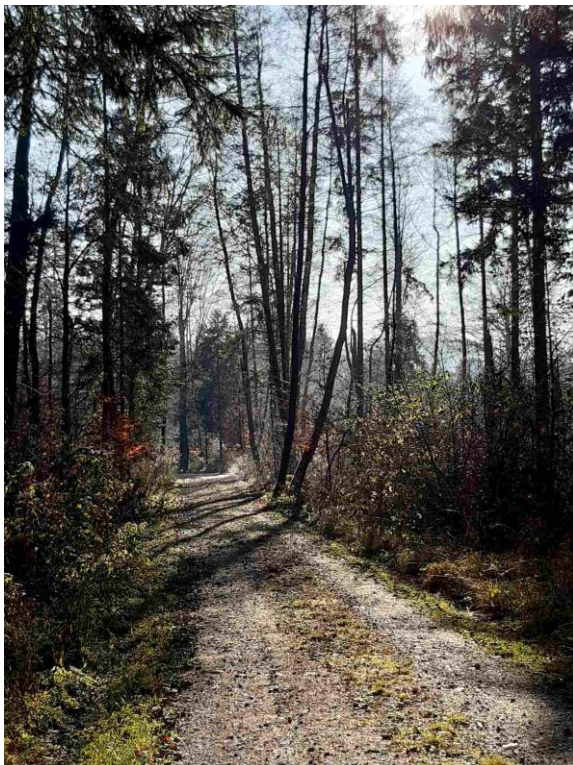
Obvezno gasilsko slikanje, žigosanje, še en pogled nazaj na Gozdnik in nazaj proti Zabukovici. To je bil spet en lep jesenski izlet, ki ga je organiziral in vodil Štefan. Upam, da bo še več takih pohodov po naši še vedno ne dovolj odkriti Sloveniji.

Milena Zajelšnik

Foto: Darja Pintarić

SPREHOD NA OLJSKO (ALI OLSKO) GORO, oktober 2020

Znotraj zaprtega mesta in okolice, obkroženih z nevidnim obročem, nimamo veliko možnosti za raznolike izlete v naravo. A vseeno jih je kar nekaj.

Položna gozdna pot

Eden od njih je Oljska gora, prijeten izlet, ki traja slabo uro počasne hoje do vrha in poteka večinoma po ravnem, na koncu z rahlim vzponom proti vrhu.

Ta vzpetina v četrtini skupnosti Črnuče (med Nadgorico in Podgorico) se imenuje Soteški hrib - po zaselku Soteska, ki leži pod njim. Domačini mu rečejo Olska gora, nekateri pa ime zapišejo (knjižno) kot Oljska gora. Številni viri pa navajajo, da Soteški hrib in Ol(j)ska gora nista eno in isto, ampak je prvi najvišji vrh druge. Zmeda vlada tudi v nadmorski višini, ki je izmerjena od 401 do 407 m. Če "vrh", na katerega hodijo domačini, res meri 401 m, so morda višine 405-407 m podatki za najvišjo točko, verjetno tisto, na kateri stoji radar.

Moja pot se je začela iz črnuške strani. Hodi se po ravnem, ob njivah, včasih se pojavijo blatne zaplate, ki jih lahko obideš, večinoma pa je prijetna gozdna steza. Zadnjih dvajset minut je rahel vzpon po ozki gozdni stezi. Na vrhu se gnetejo oltar na prostem, cilj aprilskih procesij iz vasi ob vznožju griča, nekaj klopi, zvončka želja in zapuščen vojaški objekt iz časa Jugoslavije. Na zahodnem robu grebenastega griča je manjša vojašnica, nekaj podzemnih objektov in visok radar.

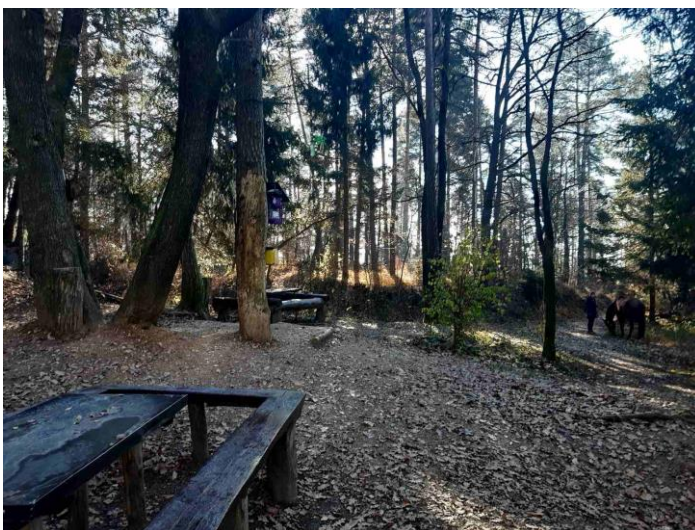
Zvonček želja na vrhu

Oltarček na prostem

Opuščeni vojaški objekt

Klopce na vrhu

Če si pozoren, lahko opaziš srne, ki se pasejo na travniku ob gozdu. Med tednom srečaš komaj nekaj ljudi, ob vikendih pa malo več. Res prijeten vir svežega zraka in stika z naravo ter priložnost za meditacijo.

Aleksandra Iglič Šef

Foto: Aleksandra Iglič Šef

PRISPEVEK PLANINSKE SKUPINE TACEN

29. PLANINSKI TABOR SEKCIJE TACEN, TRENTA 11. 8. – 16. 8. 2020

PRED ZAČETKOM: "Stoji na glavi!" Glede na dosedanje izkušnje ob Soči smo se odločili poiskati postelje v juliju, ko naj bi bilo manj zasedeno, a neuspešno. V "top terminu" pa brez težav in to v centru Trente, Na Logu, v depandansi Doma Trenta, v Hiši Trenta!

ZBOR: štirinajsterica prijavljenih in že večkratna sopotnica na izletih labradorka Aja smo se ob osmih zbrali na tradicionalnem štrudlju in še marsičem pri Joži in Urški v Guncljah. Po zaužitju ponujenih dobrot smo se naložili v pet osebnih vozili za pot na Vršič in obisk Slemenove špice. Gorenjsko vreme je pokazalo zobe – beri dež – zato smo se ustavili že v Mojstrani pri Planinskem muzeju, kjer sta se nam pridružila Melita in Lojze, in spremenili načrt.

MOJSTRANA 650 m – GRANČIŠČE 845 m in JEZERO KREDA (višina 260 m, čas 3 h 45 min, 16 oseb)

IZLET, HOJA: od Planinskega muzeja po zahodni poti na vrh z razgledovanjem, spust po vzhodni strani, ploha. Ker je zasijalo sonce, še do jezera Kreda po označeni stezici tja – spet ploha – in po cesti do izhodišča.

Zasluzena kava pri muzeju, slovo od Melite, ki bo spala doma, in vožnja s šestimi vozili čez Vršič v Trento do Doma Trenta: prijava in vselitev v naše bivališče Hišo Trenta. Za uvodno hranjenje smo izbrali bližnjo, nam še neznano gostilno Metoja; prijeten lokal z dobro hrano. Siti in napiti, a ne opiti, smo se vrnili v Hišo, kjer smo s penino in prinesenimi domačimi dobrotami počastili začetek tabora.

PRIPIS: sanjski objekt za takšno skupino s kuhinjama in dnevnima sobama, velikim parkiriščem in romantično okolico, in samo za nas! Pa ugodna cena! Terna!

Prijava v domu Trenta

A) PLANINA KUHINJA 991 m – PL. SLAPNIK 1250 m – PL. ZASLAP 1350 m – PL. KAŠNA 1049 m (višina 490 m, čas 5 h 45 min, 12 oseb) in

B) NA LOGU 620 m – ZADNJIŠKI OZEBNIK 2084 m – NA LOGU (višina 1465 m, čas 9 h in pol, 3 osebe)

IZLET A: ob 7 h vožnja skozi Kamno, Vrsno in Krn na planino Kuhinja.

HOJA: po pašnikih in pod vročim soncem strmo mimo Slapnika na planino Zaslup, kjer so nas prijazni oskrbniki počastili z doma pridelanim sirom in pripeljanim vinom. Prečenje proti planini Leskoviča po slabo označeni in malo shojeni poti ter spust mimo Kašne do kočice na Kuhinji, kjer sta čakala Vida in Janez, ki sta si nekoliko skrajšala pot. Vsi skupaj smo si v koči privezali dušo in se odpeljali v Bovec.

IZLET B: ob 5.45 h v Zadnjico in čez Zadnjiški dol na Zadnjiški Ozebnik; spust čez Lepoč na izhodišče. Vsi v že znano vzdušje in na dobro hrano v gostilno Pod lipco v Bovcu. Vožnja v našo Hišo – ploha - na prinesene prigrizke in alkoholne zvarke.

PRIPIS: Delitev na dve skupini terja tudi ustrezno logistiko glede ključev dvoposteljnih sob, sicer ostanejo nekateri pred vrati.

SOŠKA POT: A) Koča pri izviru Soče 886 m – gostilna Metoja 600 m (višina 215/480 m, čas 6 h, 11 oseb) in

B) LEPENA 700 m – KRNSKO JEZERO 1389 m (višina 900 m, čas 8 h, 4 osebe)

IZLET A: Ob 7.30 h z vozili do Koče pri izviru Soče; prepeljali vozila do gostilne Metoja.

HOJA: po lepo speljani in označeni poti nad reko do spomenika dr. Juliusu Kugyju, korit Mlinarice, Fužin, Pri Cerkvi, z vodenim ogledom po Alpinum Juliana. Pestra in zanimiva pot, vredna obiska! Pri Metoji še osvežitev v Soči, vsaj nekateri.

IZLET B: Ob 6.45 h vožnja do Koče Klementa Juga v Lepeni, nato pa hoja po mulatjeri do Krnskega jezera z obiskom kočice in kavern na planini Duplje. Vračanje po isti poti. Vsi v preizkušeno gostilno Hedvika v Kal-Koritnici z najboljšimi bovškimi krafi in ploho okoli gostilne. Vrnitev v Hišo na klepet, popivanje in grizljanje s polne mize. Melita je napovedala prihod naslednje jutro.

PRIPIS: Lulanje v naravi je čisto v redu, če pa te preseneti mimoidoči in prezgodaj oblečeš hlače, imaš mokre!

A) ČADRG 750 m – razgledišče ŽLEJŽN 830 m (višina 110 m, čas 2 h in pol, 12 oseb) in

B) ZADNJICA 650 m – Pogačnikov dom na Kriških podih 2050 m – KRIŽ 2410 m (višina 1800/375 m, čas 9 h in pol, 4 osebe)

IZLET A: ob 7 h skozi Tolmin in po adrenalinski cesti nad koriti Tolminke v vasico Čadrg z namenom njenega ogleda in hojo na Rešljevo planino 1131 m. Na parkirišču nas je nagovoril prijazen starejši domačin in nam v debelo uro dolgem pripovedovanju predstavil krajevno zgodovino, posebnosti, legende... Pohvalno, zelo zanimivo in poučno!

HOJA: po kolovozu in stezi do nevsakdanjega, a lepo urejenega krajevnega razgledišča Žlejžn, kjer nas je očaral pogled na Tolminko, planino Polog, spominsko cerkev Javorco in panoramo hribovja. Pozna ura in hitro bližanje oblakov je botrovalo odločitvi, da opustimo vzpon na planino. Vrnili smo se v vas, si jo ogledali in nakupili sir ter se odpeljali v Tolmin. Zaradi plohe smo opustili tudi predviden nadomestni vzpon in ogled Kozlovega roba. V močnem deževju smo se odpeljali v Kobarid v gostilno Kotlar. V še vedno močnem dežju vrnitev v Hišo, kjer smo se poveselili in poklepetali, tokrat spet v nekoliko okrnjeni sestavi: štirje manj, še dobro, da je Melita ostala z nami še za en izlet.

IZLET B: ob 5.30 h so se odpeljali v Zadnjico in se po mulatjeri povzpeli do Pogačnikovega doma na Kriških podih. Dodaten skok na Križ, vendar sta jim megla, nato pa še deževje, preprečila načrtovano vrnitev v dolino; prespali so v planinskem domu.

Pogled s Križa

Zgornje Kriško jezero

PRIPIS: v visokogorju ni pametno izzivati vremena, ker te prizemlji in 2x plačaš posteljo. V Kobaridu tradicionalno dežuje, kadar se mi mastimo v Kotlarju.

LEPENA 470 m - ŠUNIKOV VODNI GAJ in KOČA K. JUGA v LEPENI 700m (višina 290m, čas 5h, 12 oseb) in

B) KRIŠKI PODI 2050m – BOVŠKI GAMSOVEC 2392m – LUKNJA 1758m – ZADNJICA (višina 365/1780m, čas 6h in pol, 4 osebe)

IZLET A: ob 8 h – kasneje zaradi razmočenosti tal – vožnja v Lepeno do prvega vhoda v Šunikov vodni gaj (Matevž) na "doživljajsko-sprehajalno pot", kot so jo imenovali.

HOJA: po označenih poteh ob potoku Šunik in naprej ob levem bregu Lepenjice ter podaljšanje do Koče dr. Klementa Juga. Vračanje po desnem bregu do izhodišča. Pot ob koritih in slapovih je lepo urejena, zanimiva in vredna ogleda! Na izhodišču osvežitev v mrzli Lepenjici in vrnitev v Hišo.

IZLET B: četverica s Pogačnikovega doma vzpon na Bovški Gamsovec, spust v Luknjo in naprej v Zadnjico, nato pa v Hišo. Vsi skupaj v gostilno Metojo na praznovanje Aleševe 60-letnice. Nato v Hišo k pospravljanju prinesenih trdih, mehkih in tekočih dobrot, razpravi o vtisih na taboru in pogovorih za naprej. Melita se je poslovila in se odpeljala domov.

PRIPIS: denar v flaši je samo za oči, za uporabo moraš razbiti embalažo!

Veselost po likofu v Matoji

Mihov dom pod VRŠIČEM 1085 m – Koča v KRNICI 1113 m in nazaj ter domov (višina 245 m, čas dobre 3 ure, 15 oseb)

IZLET: Pospravljanje, pakiranje, izselitev iz Hiše Trenta, odjava in plačilo v Domu Trenta. Ob 8 h odhod vseh preko Vršiča do Mihovega doma.

HOJA: "sprehod" do Koče v Krnici na kavo, čaj in uživanje v lepem vremenu, razgledih ter še zelo živih spominih na naš tabor. Vračanje do Mihovega doma po isti poti in vožnja v Belco v gostilno Veranda na zaslužno zaključno kosilo. Pozdravit nas je prišla tudi Melita. Obračunali smo vožnje prihoda, izletov in odhoda (6 voznikov skupaj prevozilo 2430 km, brez Melitinih voženj), in voznikom plačali gorivo. Vsak udeleženec tabora (15) je vplačal 12 EUR.

Za zaključek še sprehod v Krnico

PRIPIS: nikoli si nisem mislil, da mi bo država plačevala spanje na planinskih izletih! Še, še!

ZAKLJUČEK: še enkrat uspešno preživet planinski dopust v družbi prijateljic in prijateljev.

NEKAJ STATISTIKE:

Vse dni hodili, nič zabušavali in opravili 10 izletov, saj smo štirikrat izvedli vzporedni zahtevnejši višinski izlet B za tiste z "manj utrujenim materialom" in željo osvojiti še neznano. Izlete preko državne meje, običajne za dosežanje tabore, smo tokrat izpustili že v zasnovi, v izogib zdravstvenim tveganjem in nevšečnostim z oblastmi. Skupaj hodilo 16 oseb in psička, v povprečju 15,5 oseb na dan in 1 psička. Hodili dobrih 26 ur in se povzpeli 1610 m ter spustili za 265 m več, tisti z B izleti pa 40 ur in pol ter 4530 m. Prevozili 600 km na vozilo. Izkoristek najetega bivališča 96.67 % (hm, hm!). Pojedli in popili smo vse, kar smo imeli s sabo (kup dobrih jedi in še več raznih domačih alkoholnih zvrkov ter vina in piva), in kar so nam v gostilnah prinesli. Vse gostilne smo zapuščali siti in zadovoljni, ja, in povsod smo plačali brez zapletov takoj in vsak svoje!

Zdravko Melanšek

Foto: Lučka in Melita

GOSTJA PLANINKA

SPREMNA BESEDA K ČLANKU IRENE TEMLIN

Je vse to, kar se nam dogaja, naključje, usoda, del življenja ali je vse le skupek našega bivanja na tem planetu?

Irena je moja sestrična, njena mama in moj oče sta brat in sestra. Obe sva že v precej zrelih letih, vendar sva se spoznali šele pred enajstimi leti, ko je bila že popolnoma slepa.

Živi polno življenje in dela vse. Pogumna, neustrašna, vedno polna novih idej. Planinari že vse življenje in tako je lani pričela s slovensko transferzalo, ki ji bo skoraj gotovo sledila Camino. Vsak od nas ima svoj razlog, da obuje planinske čevlje in gre gor.

Prav tako vsak od nas občuti in doživlja pot na svoj lastni način. Irena je v svojem članku zapisala, kako jo vidi ona.

Julija Prebil Radovanović

"VIDELA SEM GORSKE LEPOTE, KI SE JIH NE DA OPISATI, TEMVEČ JIH JE TREBA VIDETI"

To je stavek, ki sem ga kot petnajstletnica zapisala v prostem spisu, ko sem prvič priplezala na Triglav. Danes, dobrih 40 let pozneje, se z napisanim ne bi mogla več strinjati...

Pred dobrimi petnajstimi leti me je slepota zadela kot strela z jasnega. Moje življenje se je v trenutku sesulo na tisoče koščkov in počasi, z veliko bolečino v duši, sem ga sestavljala nazaj. Ne morem reči, da je zlepljeno in sestavljeno enako kot prej, pa vendar živim polno življenje.

Včasih se sprašujem, kakšno bi bilo moje življenje, če ne bi mojih vidnih živčkov napadel hudoben virus. Verjetno bi živela čisto normalno življenje: družina, služba, dom, kakšen hobi in to bi bilo to. Danes pa, ko sem že od leta 2006 v pokoju, pa ne boste verjeli, nimam nobenega časa. Prenekateri stvari se z veseljem lotim, saj si s tem dokazujem svojo prevlado nad slepoto. Včasih se mi zdi, da kar tekmujem, kdo bo zmagal. No večinoma "ta kratko" potegne ona... hi hi!

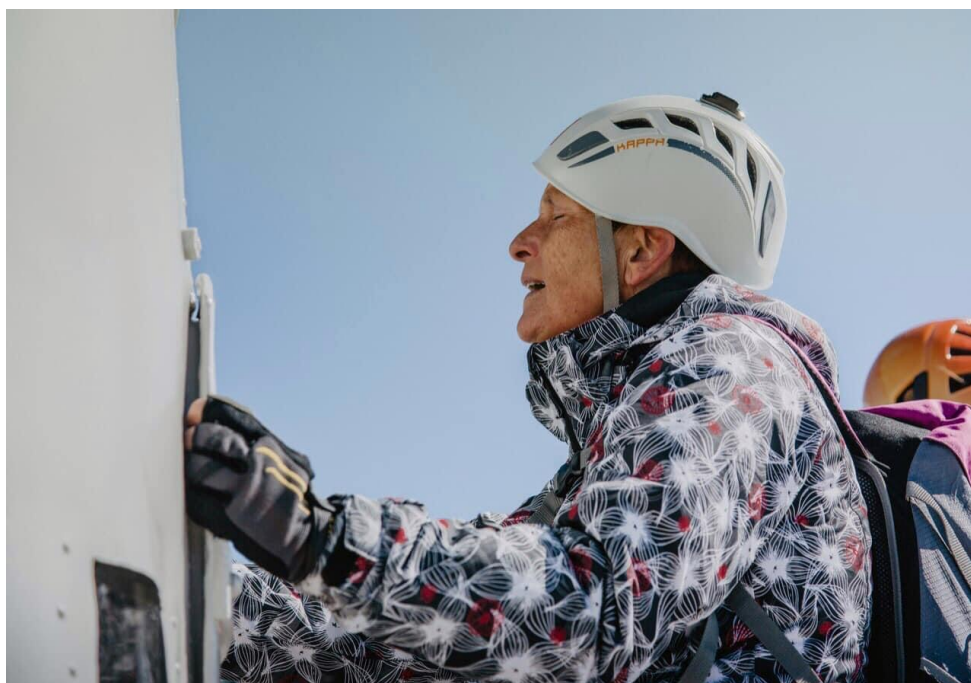
Včlanjena sem v ljubljansko društvo slepih in slabovidnih, kjer vodim skupino žensk, ki se sestajamo enkrat mesečno. Včasih gremo na kakšen krajši izlet, včasih pa povabimo medse kakšnega zanimivega gosta. Sem tudi v izvršnem odboru društva. Poleg tega sem tudi članica Kulturno športnega društva Karel Jeraj, kjer že samo ime pove, da skrbi za šport in kulturo svojih slepih in slabovidnih članov. Sem tudi članica kulturne skupine Optimisti, s katero predstavljamo prozo in poezijo ter tudi glasbo slepih in slabovidnih avtorjev. Sodelujem tudi v gledališču Nasmeh, ki pa letošnje leto od meseca marca rahlo pavzira zaradi nastale situacije. Med člani sem pridobila nekaj pravih prijateljev, s katerimi hodim na tedenske ekskurzije po naši bivši Jugi. Res se imamo nepopisno lepo! Ogledujemo in opisujemo si znamenitosti, spoznavamo in primerjamo kulturo, okušamo hrano, najbolj zdravilno za naše duše pa je, da se po navadi do solz nasmejimo.

Pred dobrim letom pa je padla ideja, da bi slepi in slabovidni prehodili celotno slovensko planinsko pot, prej se je reklo Slovenska transverzala. Odbor planincev za invalide pri PZ Slovenije nam je ponudil roko, ki smo jo z veseljem sprejeli. Letos na kulturni praznik smo svečano podpisali pogodbo tudi s taborniki in skavti ter prostovoljci in zagrizli v kolena. Naš prvi žig smo dobili na mariborskem Pohorju.

Resnično rada hodim v hribe. Moj korak je resda zdaj počasnejši, ampak ni ga večjega veselja kot takrat, ko premagaš vzpetine, korenine, skale, gozdne poti in travnike. Čeprav zdaj ne vidim več narave in vse lepote, jo preprosto čutim.

V 90. letih je bil moj očim oskrbnik Vodnikovega doma na Velem polju. V tistem času sem bila zaposlena v podjetju, ki je počasi tonilo in sem bila sedem let na čakanju, pa sem poletja preživljala pod Triglavom. Lepo je biti del hribov in gora in tudi ljudje so čisto drugačni kot na mestnih ulicah.

Mi jo je pa dve leti nazaj rahlo zagodla tudi moja hčerka, saj je vedela za mojo željo, da še enkrat osvojim Triglav. Pisala je v oddajo Dan najlepših sanj in moja želja je bila izbrana. Ne morem opisati svojih čudovitih občutkov, ko sem plezala po skalah in se oprijemala klinov, in seveda nepopisnih občutkov, tudi solzic sreče, ko sem objemala takrat ravno prenovljeni Aljažev stolp na strehi naše domovine.

Zmaga ob Aljaževem stolpu na Triglavu

Ampak kot pravijo, so najboljše stvari tri. Kot kaže, bom še enkrat stala na vrhu Triglava, saj takrat še nisem imela knjižice SPP, no, pa tudi če bi že imela žig, bi se z veseljem še enkrat zagrizla v skale.

Imamo čudovito naravo, hribe, gore, ki jih žal ne morem več videti. Pa vendar vem, da so tam, čudovite in čutne v vsej svoji veličini.

V oddaji Dan najlepših sanj

In naj zaključim z mislijo Malega Princa:

"Kdor hoče videti, mora gledati s srcem, bistvo je očem nevidno."

Irena Temlin

LITERARNI KOTIČEK

Viharnica **Olga Weissbacher** je glasbenica in literarna avtorica, poklicno pot je v večji meri preživela kot koncertna pevka v Zboru Slovenske filharmonije. Pisala je humoreske za radio, besedila za popevke, narodnozabavno glasbo in s teksti sodelovala na festivalu Šanson Rogaška Slatina. Posnela je CD *Časi so resnično čudni*, za katerega je sama napisala besedila in glasbo, sama poje in se spremlja s kitaro. Eno s tega CD-ja, zelo primerno današnjim časom, je prispevala za to številko našega glasila. V junijskem izvodu Viharnika pa smo lahko prebrali njeno kratko zgodbo "Senik".

Avtorica Olga Weissbacher

Olga Weissbacher

NE OBUPAJ (nad sabo)

Lahko obupaš nad državo
s parlamentom vred,
nad javno razsvetljavo,
nad prijatelji in znanci,
nad klošarji in pijanci,
nad golobi in otroki,
nad zakoncem tri dni po poroki.

Lahko obupaš nad vremenom,
nad gurujem in uvoženim semenom,
nad vizijo astrologov,
nad vsebino nekrologov,
nad dotrajano pečico,
nad harmoniko,
celo nad medico.

Ko obupaš nad vsem, dvigni belo zastavo
a nikoli, nikdar ne obupaj nad sabo.
Ti si vse kar imaš, vse kar ti je ostalo,
je ta: slabič strahopetni, sebičnež nestrpni,
kreatura zavistna, ljubosumnež togotni,
ta žrtev nemočna, cmera cmerava,
lažnivec lažnivi, ta vreča mlahava
z naglušnimi ušesi, brljavih oči,
na kruljavih nogah to telo, ki boli.

Tako težko je vse to razumeti,
da se ljudem do konca ne posveti,
da je vsak sam edini človek na tem sveti,
brez katerega pa res ne moreš živeti.

Zato pa dvigni to glavo,
požgečkaj jo pod brado,
pocukaj za nos, razmrši lase,
zaljubi se vendar prav v to kreaturo,
ki te spremlja od rojstva
in bo s tabo še zadnjo uro!

Povezava na uglasbitev pesmi:

<https://www.youtube.com/watch?v=bRbZiITt-x0>

NATEČAJ ZA NAJ-FOTOGRAFIJO

NATEČAJ ZA NAJ-FOTOGRAFIJO

Žal je bil odziv na razpisani natečaj za naj-fotografijo res majhen, udeležili sta se ga samo dve viharnici, Ljuba Prezelj in Zvonka Berčič. Komisija za ocenjevanje v sestavi Alenka Hitti, Tone Doma in Borut Vukovič je prisodila prvo mesto fotografiji alpske možine Ljube Prezelj, drugo mesto pa fotografiji alpskega oklepa Zvonke Berčič.

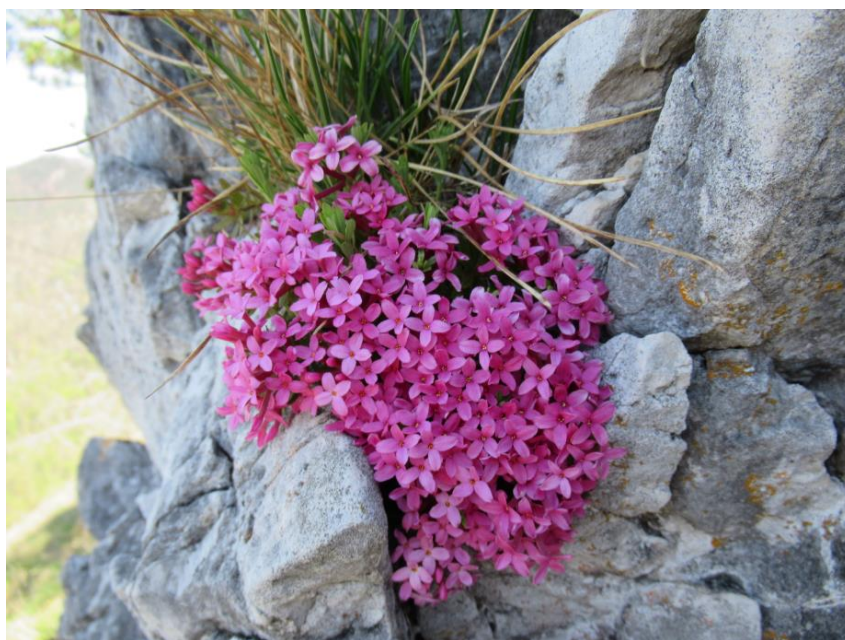
Prva nagrada sta dve brezplačni udeležbi na izletu, druga nagrada pa je en brezplačen izlet.

Čestitamo!

Alpska možina

Foto: Ljuba Prezelj

Alpski oklep

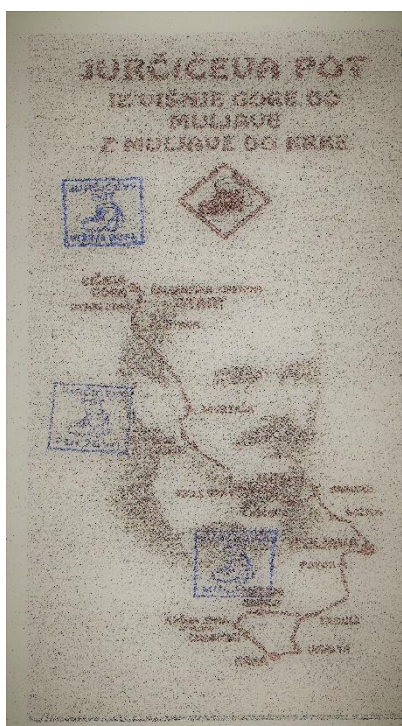
Foto: Zvonka Berčič

ŠE POMNITE, VIHARNIKI

USTANOVILI IN PREDALI SMO JURČIČEVO POT – POT PO DEŽELI DESETEGA BRATA

Članek o Jurčičevi poti sem napisal leta 2014, objavljen je bil v Zborniku ob 40-letnici PD Viharnik. V bistvu vsebine nisem veliko spreminjal. Sem se pa odločil, da dodam več slik, ki sem jih posnel 7. oktobra 2006, ko smo predali pot v upravljanje in vzdrževanje PD Polž-Višnja Gora.

Zamisel o Jurčičevi poti se je porodila ob 150. obletnici rojstva prvega slovenskega romanopisca. Jurčičeva pot povezuje Višnjo goro, kjer je pisatelj hodil v osnovno šolo, z njegovo rojstno vasjo Muljavo. To pot je mali Jožek prehodil vsak dan, ko je hodil v šolo.

Naslovna stran zloženke, ki so jo prejeli pohodniki (lastni arhiv)

Staro za novo

Idejo so uresničili člani našega planinskega društva, zakonca Ruža in Tone Tekavec, ter Marjan Potisek s sodelovanjem lokalnih skupnosti. Seveda je pot označena z ličnimi kažipotmi. Pohod je vedno prvo soboto v marcu, kar je povezano z Jurčičevim rojstvom. Rojen je bil četrtega marca leta 1844. Pohodniki so se prvič podali na Jurčičevo pot leta 1994 od železniške postaje v Višnji Gori v jedro starodavnega mesteca (Višnja Gora je bila povzdignjena v mesto davnega leta 1487). Na mestnem trgu so prejeli pohodniki prvi žig v svoj dnevnik pešpoti. Za šolo (v njej je Jurčič gulil hlače) na jugu trga se vzpne pot do razvalin Starega gradu, v katerem so gospodovali gospodje Višnjegorski v 11. stoletju. Drugi žig so dobili udeleženci pohoda na Zavrtačah, tretjega pa na Jurčičevi domačiji. Tu se nahaja etnografski muzej. V letnem gledališču domačini redno uprizorijo krajši prizor iz Desetega brata.

Na poti proti razvalinam Starega gradu

Marjan v akciji

Organiziranih pohodov se je vedno udeleževalo več tisoč pohodnikov, včasih tudi več kot deset tisoč, ne oziraje se na vreme. Priprava poti in skrb za njo je bila zaupana Marjanu Potisku s sodelavci. Povezoval je društvo s predstavniki lokalnih skupnosti, predvsem iz občine Ivančna Gorica, PD Polž Višnja gora in kulturnega društva iz Muljave. To sodelovanje je bilo pomembno ob pohodih. V skupini za pot je bilo nekaj stalnih članov, katerim so se pridružili včasih še drugi. Marjan je vsako leto pred pohodom največkrat sam preveril, v kakšnem stanju je pot. Kdaj pa kdaj sem mu delal družbo tudi jaz. Na osnovi opaženega je potem seznanil ekipo, kaj bo potrebno postoriti, da bo pot na dan pohoda in seveda ostale dni v letu varna. Morda bo potrebno zamenjati katerega od kašpotov ali izginulega nadomestiti z novim. Večkrat smo morali odstraniti s poti podrto drevo ali kakšno drugo oviro in če tega nismo zmogli sami, nevarjeni takih del, so nam na pomoč priskočili domačini po dogovoru z Marjanom.

To je naš becirk

Slovo

Tako akcijo smo opravili vedno teden dni pred pohodom in nato še jeseni. Februarja 2006 smo zadnjikrat prehodili in poskrbeli za vse potrebno za uspešen trinajsti pohod po deželi Desetega brata. Marca 2006 smo Viharniki zadnjikrat žigosali dnevnik pohodnikov. Sedmega oktobra 2006 zjutraj se nas je četverica Viharnikov Marjan, Tilka, Tatjana in moja malenkost srečala s štirimi planinskimi prijatelji iz PD Polž na mestnem trgu v Višnji Gori. Od tu smo se odpravili

proti šoli in se za njo začeli vzpenjati proti razvalinam starega gradu. Med hojo smo odstranjevali ovire s poti in zamenjali poškodovane ali obledele kažipote. Tako je bil uresničen sklep, sprejet na občnem zboru PD Viharnik februarja leta 2006.

Anton Doma

Foto: Anton Doma

Vira:
JURČIČ, NAŠ SOPOTNIK - izdano ob 150. obletnici Jurčičevega rojstva (Grosuplje, 1994)
Wikipedija

ŠE POMNITE, PLANINSKI TOVARIŠI

Čez nekaj let bo Viharnik praznoval že petdeseti rojstni dan. Začetki so bili kar velikopotezni, bolj svetovljanski kot danes: močna alpinistična sekcija, osvajanje tujih gorstev, povezovanje s planinskimi društvi v drugih državah... Tudi doma smo bili razposajeni: martinovanja, pustovanja, kresovanja, trgatve... Na izletih smo se pošteno nasmejali in zabavali. Spominjam se, kako smo izbirali mistra najlepših nog PD Viharnik.

Takole je bilo:

na dvodnevni turi po slovenski planinski poti Uršlja gora – Sleme – Smrekovec smo prespali v Andrejevem domu na Slemenu. Že med potjo smo punce nabirale rožice in kislice, moškemu delu odprave pa oznanile, da bodo zvečer v koči nastopili prav vsi na tekmovanju – izbiri mistra najlepših nog PD Viharnik. Iz rožic bomo spletle venček za zmagovalca. Kdo bi si mislil, da bo ideja tako zažgala! Takoj po prihodu v kočo so se vsi fantje zdrenjali v sanitarne prostore, prali noge v ledeni vodi in si izposojali edino prisotno brisačo. Ženski del odprave se je zbral v skupni sobi, ki je bila rezervirana za nas. Določile smo pravila tekmovanja. Članice komisije bodo vse udeleženske. Ocenjevanje bo točkovno, po kategorijah: mišičavost, dlakavost, umetniški vtis ... Komisija je takoj poudarila, da je podkupljiva. Vohun iz rodu ocenjevancev je prenesel sklepe ostalim sotrpinom in začelo se je garanje tam prisotne natararice. Po stopnicah je morala prinašati komisiji razne podkupnine: šnopček, pa vinček, pa čokoladice – celo skoraj nov zemljevid Ljubljana – okolica je nekdo prispeval in nas še posebej navdušil z izvirnostjo. Vsako darilce je bilo pospremljeno z natančnimi podatki o donatorju. "En Francl, ki je malo plešast pa ogromen rukzak ma", je poročala navdušena natararica.

Tako motivirane punce se nismo ustrašile naporov. Spletle smo venček za zmagovalca. Izposodile smo si vrv in jo napeljale od vrat do okna. Nanjo smo obesile odeje, ki smo jih pobrale s postelj, tako da so se tekmovalcem videle samo noge. Tekmovalci so dobili zaporedne številke, nakar se je tekmovanje začelo. Konkurenca je bila huda. Komisija je kljub naporom občasno omagala od smeha. Največji šok je sledil na koncu, ko je zavesa padla: prvo mesto je zasedel možiček, na katerega ne bi stavila niti najboljša poznavalka nasprotnega spola. Zmagovalcu smo posadile na glavo rožni venček, zaplesale okrog njega belokranjsko kolo in mu svetovale, naj se takoj preseli na Škotsko. Škoda takih nog za deželo Kranjsko!

Vidite, takole je bilo in ni razloga, da se vesele stvari ne bi ponovile!

Helena Tepina

SAMO ČLOVEK JE TOLIKO DRZEN, DA IŠČE LUKNJO TUDI V ZAKONIH NARAVE. (KADMUS)

Modre misli je prispevala Helena Tepina.